

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλείας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Διόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 12 Ὀκτωβρίου 1896

Ἔτος 18^{ον}.—Ἀριθ. 41

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἔδε σελ. 313)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΟΒΙΔΟΥ

Μήπως ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ, ἐξ ἐυγνωμοσύνης πρὸς τὴν οἰκογένειαν Κασκαμπέλ, εἶχον ἀρὰ γε ἐγκαταλείψει τοὺς κακοὺς τῶν σκοποὺς; Διόλου. Οἱ ἄθλιοι οὗτοι, οἱ ὁποῖοι τόσα καὶ τόσα ἐγκλήματα εἶχον διαπράξει μετὰ τῆς συμμορίας Καρνῶφ, ἄλλο δὲν ἐσυλλογίζοντο παρὰ πῶς νὰ διαπράξουν καὶ νέα. Τὸ σχεδὸν τῶν ἦτο νὰ καταλάβουν τὴν Εὐδρομόν. Οἱ Κίαν καὶ νάρπαζον τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ὁ Τσοῦ-Τσοῦκ εἶχεν ἀποδώσει εἰς τὸν κ. Σέργιον, καὶ ὅταν θὰ ἐπέστρεφον εἰς Ρωσσίαν ἀσφαλῶς, μετημφιεσμένοι εἰς σχοινοβάτας, θὰ ἐξηκολούθουν ἐκεῖ τὸν ληστρικὸν τῶν βίων. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σχέδιον τοῦτο ἔπρεπε προπαντὸς νὰ παλλαθοῦν ἀπὸ τοὺς συνταξιδιώτας τῶν, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οἱ κακοῦργοι δὲν εἶχον κανένα δισταγμὸν νὰ κάμουν!

Ἀλλὰ ἐπεὶ δὴ μόνον τῶν ἦτο δύσκολον νὰ νάλαβουν τοιαύτην ἐπιχείρησιν, εἶχον σκοπὸν, ὅταν θὰ ἔφθανον εἰς τὰ Οὐράλια, νὰ συνεννοηθοῦν μὲ τοὺς κακούργους οἱ ὁποῖοι ἐμφωλεύουν ἐκεῖ — παλαιούς τῶν φίλους ἄλλως τε — καὶ νὰ ποτελίσουν συμμορίαν ἀρκετὴν διὰ νὰ ἐπιτεθῇ ἀποτελεσματικῶς κατὰ τοῦ προσωπικοῦ τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας».

Ἐν τούτοις οὐδεὶς τοὺς ὑπωπτεύετο, οὐδεὶς ἐδυσπίσταιτο πρὸς αὐτούς, οὐδεὶς εἶχε τὸ παραμικρὸν παράπονον ἐναντίον τῶν. Μόνον ἡ Καγέττη ἐξηκολούθει νὰ εἶνε δύσπιστος καὶ ἐπιφυλακτικὴ ἀπέναντι τῶν ρώσων ναυτῶν. Μίαν φορὰν μάλιστα τῆς ἦλθεν ἡ ἰδέα ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς ἐναντίον τοῦ κ. Σεργίου ἀποπείρας, εἶχεν ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τοῦ Κίρσεφ. Ἀλλὰ πῶς νὰ πιστεύσῃ ὅτι οἱ αὐτουργοὶ τοῦ ἐγκλήματος ἐκείνου ἦσαν οἱ δύο Ρῶσοι, τοὺς ὁποίους συνήντησαν κατόπι χιλίας διακοσίας λεύ-

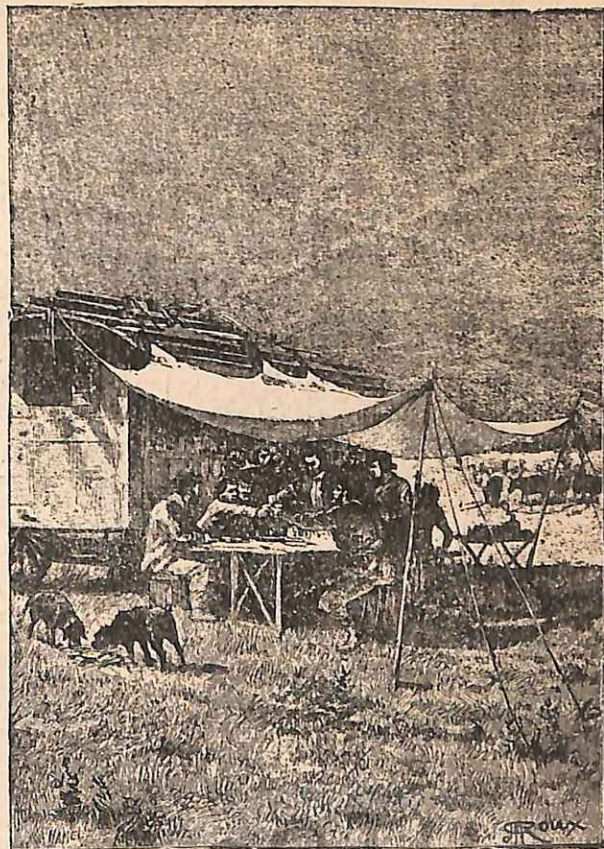
γας μακρὰν, ἐπὶ μιᾶς τῶν νήσων Διακχῶφ; Διὰ τοῦτο δὲν ἀνεκοίνωσεν εἰς κανένα τὰς τόσο ἀορίστους καὶ ἀβασίμους ὑπονοίας τῆς.

Ἐξ ἄλλου ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ εὗρισκον πολὺ παράδοξον καὶ ἀνεξήγητον τὴν διαγωγὴν τοῦ κ. Σεργίου. Βαρέως πληγωθεὶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀλάσκας, θὰ μετεφέρθη εἰς Σίτκαν, ὅπου θὰ τὸν ἐπεριποιηθῇ ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ. Ἔως ἐδῶ τὸ πρᾶγμα ἦτο φυσικώτατον. Ἀλλὰ, ἂν οὐ ἐθεραπεύθη, διατὶ δὲν ἔμεινεν εἰς τὴν Σίτκαν; Διατὶ ἠκολούθησε τοὺς σχοινοβάτας μέχρι τοῦ Πόρτ-Κλαράν; Διατὶ τοὺς συνώδευεν εἰς τὴν Σιδηρίαν; Τί ἤθελεν ὁ ρώσος αὐτὸς μεταξὺ τῶν μελῶν ἐνὸς γαλλικοῦ θιάσου;

«Κᾶτι τρέχει ἐδῶ, εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ Ὀρτικ πρὸς τὸν Κίρσεφ. Πολὺ φοβούμαι μήπως αὐτὸς ὁ κύριος Σέργιος ἔχη συμφέρον νὰ ἐπιστρέψῃ κρυφὰ εἰς τὴν Ρωσίαν. Νὰ λοιπὸν περιτταίς, διὰ νὰ ὠφεληθῶμεν. Προσοχή! Τὰ μάτια μας ἀνοικτά!»

Οὕτω, χωρὶς νὰ το φαντάζεται, ὁ κόμης Ναρκίνης κατεσκοπεύετο ὑπὸ τοῦ Ὀρτικ, ἐλπίζοντος νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστικόν του.

Τὴν 23 Ἀπριλίου ἡ Εὐδρομόν Οἰκία, διελθούσα τὴν χώραν τῶν Τακούτων, εἰσῆλθεν εἰς τὴν χώραν τῶν Ὀστιάκων. Οἱ Σιδηριανοὶ οὗτοι εἶνε γενικῶς πτωχοὶ καὶ ἀπολίτιστοι, ἂν καὶ εὗρισκονται καὶ ἐδῶ μερικαὶ πλούσιαι ἐπαρχίαι, ὡς π. χ. ἡ Βερεζόφη. Ἀλλ' ὡς ἐπιτοπλεῖστον τὰ χωρία τῶν εἶνε ἀθροίσματα καλυδῶν ἐλεεινῶν καὶ βρωμῶν, εἰς τὰς ὁποίας μόνον κτήνη θὰ

«Καὶ ὁ πολικὸς Κύκλος ἐβράχη... μὲ μίαν φιάλην καλοῦ οἴνου»
(Σελ. 322, στήλ. γ')

ἠδύνατο νὰ κατοικήσουν. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ὀστιάκοι δὲν εἶνε πολὺ ἀνώτεροι κτηνῶν. Τρέφονται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἀπὸ ἰχθῶς, τοὺς ὁποίους μόλις φέχουν, καὶ ἀπὸ κρέας ἐντελῶς ὠμόν.

Καθ' ὁδὸν ἡ Εὐδρομόν Οἰκία συνήντα συχνὰ ἐλκλήθηρα ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται νάρκα. Συρόμεναι ὑπὸ τριῶν ρέννων, ἐλευγμένων δι' ἀπλοῦ ἱμάντος, ὁ ὁποῖος διέρχεται ὑπὸ τὴν κοιλίαν τῶν ζώων, καὶ δι' ἐνὸς χαλικοῦ, ὁ ὁποῖος δένεται ἀπὸ τὰ κέρατά των, αἱ νάρκα αὗται διζυνοῦν ἐπὶ καὶ ὀκτὼ λεύγας χωρὶς νὰ σταματήσουν διόλου. Τοιαύτας ἀξιώσεις ἦτο ἀδύνατον νὰ ἔχουν ἀπὸ τοὺς ρέννους, οἱ ὁποῖοι ἔσυρον τὴν Εὐδρομόν Οἰκίαν, ἀλλ' οὔτε καὶ παράπονον εἶχεν ἐναντίον

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Αὐτὸ εἶνε τὸ θέμα τοῦ νέου μας Μικροῦ Διαγωνισμοῦ. Ἡξεύρω διὰ τὰ παιδιὰ ἀγαποῦν τὸν Χειμῶνα, ὁ ὁποῖος τοῖς φέρει δῶρα, γλυκίσματα, ἐορτὰς καὶ τῶς τελοσπάντων ἀπολαύσεις. Οἱ ποιηταὶ συνήθως τὸν φαντάζονται ὡς ἕνα γέροντα ἀγαθὸν καὶ φιλόπαιδα, μὲ χιονόλευκον κόμην καὶ γενειάδα, μὲ βαρεὰ ἐνδύματα καὶ μὲ μίαν πῆραν εἰς τὴν ῥάιν, περιέχουσαν ἕνα πλήθος καλὰ πράγματα διὰ τὰ παιδιὰ. Αὐτὸν λοιπὸν τὸν καλὸν σας φίλον Χειμῶνα, θέλω νὰ προσφωνήσετε ἐμμέτρως, ἐρχόμενον μετ' ὀλίγον νὰ λευκάνῃ μὲ τὴν χιόνα τοῦ τὰ βουνὰ καὶ νὰ μας συναθροίσῃ μικροὺς καὶ μεγάλους περὶ τὴν σπινθηροβολοῦσαν ἐστίαν ἐν φαιδρότητι καὶ χαρᾷ.

Τὸ ποιήμα σας δὲν πρέπει νὰ περιέχῃ περισσοτέρους ἀπὸ δέκα στίχους, εἴμπορεῖ ὅμως νὰ περιέχῃ καὶ ὀλίγους. Ἐγχετε καιρὸν νὰ στείλετε τὰ χειρόγραφα σας μέχρι τῆς 15 Νοεμβρίου 1896. Τὸ καλλίτερον ποίημα θὰ βραβευθῇ καὶ θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν «Διαπλάσιν» μὲ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ γράψαντος.

Ἐπὶ τῇ ευκαιρίᾳ ταύτῃ, ἐπειδὴ ἀπὸ τὸν προηγούμενον Μικρὸν Διαγωνισμόν, παρετήρησα ὅτι οἱ μικροὶ μου φίλοι δυσκολεύονται εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν στίχων, ἀγνοοῦντες μερικὰ στοιχειώδη πράγματα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ γνωρίζουν ὡς οὐδέποτε, ἀνέθεσα εἰς ἕνα συνεργάτην μου νὰ γράψῃ τὴν Μικρὰν Στιχοϋργικὴν, ἢ ὅποια ἐπεται.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΚΗ

Στιχοϋργικὴ ὀνομάζεται ἡ Τέχνη, ἢ ὁποία μᾶς διδάσκει τοὺς κανόνας, κατὰ τοὺς ὁποίους συνθέτονται οἱ στίχοι.

Στίχους δὲ γράφουν μόνον οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος ποιηταί. Κάθε ἄνθρωπος, μικρὸς ἢ μεγάλος ὁ ὁποῖος θὰ λάβῃ ἀφορμὴν νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἰδέαν του ἐμμέτρως, εἴτε διὰ νὰ πευθῇ καμμίαν εὐχὴν, εἴτε διὰ νὰ γράψῃ εἰς κανὲν Δεύκωμα, εἴτε διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς κανένα μικρὸν Διαγωνισμόν τῆς «Διαπλάσεως» θαναγκασθῇ νὰ γράψῃ στίχους καὶ ἐπομένως ὀφείλει νὰ γνωρίσῃ πῶς γράφονται οἱ στίχοι, ἂν θέλῃ μάλιστα νὰ λέγεται τελείας ἀνατροφὴς ἄνθρωπος.

Ἡ Στιχοϋργικὴ μανθάνεται προπάντων πρακτικῶς, δηλαδὴ διὰ τῆς πρακτικῆς μελέτης τῶν στίχων τῶν δοκίμων ποιητῶν. Ὅταν ἀναγνώσῃ κανεὶς πολλὰ ποιήματα, τὸ οὖς του ἀναπτύσσεται καὶ γίνεται ἱκανὸν νὰ διακρίνῃ εὐθὺς ἀμέσως καὶ ἐπομένως νὰ πορεύγῃ τὰ μετρικὰ λάθη. Οἱ ἀρμονικοὶ λοιπὸν στίχοι εἶνε κυρίως ζήτημα ἀκουστικῆς καλαισθησίας. Ἀπαράλλακτα συμβαίνει καὶ εἰς τὴν Μουσικὴν, ὅπου δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σπουδάζῃ κανεὶς ὅλην τὴν θεωρίαν διὰ νὰ διακρίνῃ καὶ νὰ πορεύγῃ τὰς παραινάδας, αἱ ὁποῖαι πληγνόντων τὸ οὖς.

Ἄλλ' ἢ Στιχοϋργικὴ διδάσκεται καὶ θεωρητικῶς, ἔχουν δὲ διατυπωθῇ ὅλοι οἱ κανόνες, οἱ ὁποῖοι διέπουν τὰ διάφορα μέτρα. Οἱ κανόνες οὗτοι ἀποτελοῦν ἐν ὁγκῶδες βιβλίον, ὅπως π. χ. εἶνε ἡ Γραμματικὴ σας ἢ τὸ Συντακτικόν σας. Ἄλλ' ἐγὼ, ὁ ὁποῖος ἀνέλεα νὰ γράψω ἐν σύντομον ἄρθρον, ἐννοεῖται ὅτι μόνον τοὺς κυριωτέρους θὰ ἠμπορέσω νὰ σας δώσω.

Τρία πράγματα κυρίως διακρίνουν τὸν ἔμμετρον ἢ ποιητικὸν λόγον ἀπὸ τὸν πεζόν: Α') ὁ ὀρισμὸς ἀριθμὸς τῶν συλλαβῶν ἐκάστης γραμμῆς, Β') ὁ τόνος ἢ ὁ ρυθμὸς, Γ') ἡ μοιοκαταληξία.

Α') Ὁ ἀριθμὸς τῶν συλλαβῶν. — Ὅσakis ἔχετε ἐνώπιόν σας γραμμένον ἢ τυπωμένον ποίημα, παρατηρεῖτε ἐκ πρώτης ὀψείας ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ γραμμῶν, δηλαδὴ ἀπὸ στίχους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν περίπου τὸ αὐτὸ μήκος. Ἄν μετρήσετε τὰς συλλαβὰς, θὰ ἰδῇτε ὅτι ὅλοι οἱ στίχοι ἐνὸς ποιήματος (ἢ τοῦλάχιστον οἱ ἀντίστοιχοι), ἔχουν τὸν ἴδιον ἀριθμὸν τῶν συλλαβῶν. Καὶ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν συλλαβῶν τοῦ στίχου ὀνομάζεται τρισύλλαβος, ἐπτασύλλαβος, δεκασύλλαβος, δεκαπεντασύλλαβος, κτλ. κτλ.

Τούτο εἶνε σημαντικώτατον νὰ το γνωρίζετε: Μία συλλαβὴ περισσεύουσα, δύναται νὰ καταστρέψῃ ὅλην τὴν ἀρμονίαν τοῦ στίχου. Νὰ σας φέρω ἐν παραδείγματι:

Ἦταν νύχτα· ἐστὶ στέγη βογγοῦσε
ὁ βρῆξ καὶ ψιλό ἐπερτε χιόνι.
Τὴ μεγάλο κακὸ μοῦ μνηοῦσε
ὁ βαρῆξ καὶ τὸν τάρνακα παγώνει;

Τὸ ἀρμονικώτατον τοῦτο τετράστιχον ἀποτελεῖται, καθὼς βλέπετε, ἀπὸ δεκασυλλαβῶν στίχους. Ἄν ὅμως ἀντὶ τοῦ τρίτου στίχου, γράψω:

Τὴ μεγάλο κακὸ νὰ μοῦ μνηοῦσε,

ἡ ἀρμονία ὅλη καταστρέφεται. Καὶ διατί; Διότι προσετέθη ἡ λέξις νὰ, δηλαδὴ μία καὶ μόνη συλλαβὴ! Οἱ ἀντίστοιχοι στίχοι, πρῶτος καὶ τρίτος, δὲν ἔχουν πλέον τὸν ἴδιον ἀριθμὸν συλλαβῶν, ὅπως ἀπαιτεῖ ὁ κανὼν.

Τὰ παραδείγματα εἴμπορεῖτε νὰ τα πολυπλασιάσετε μόνον σας, προσθέτοντες εἰς γνωστοὺς σας στίχους συλλαβὰς ἐδῶ κ' ἐκεῖ, διὰ νὰ ἰδῇτε τί χάος τότε γεννᾶται. Εἶνε δὲ ὅλως διόλου περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι εἶνε ἐπίσης κακὸν νὰ λείπῃ καὶ μία συλλαβὴ. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις οἱ στίχοι ὀνομάζονται χωλοί. Καὶ πραγματικῶς ὁμοιάζουν μὲ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὸν ἕνα πόδα μικρότερον τοῦ ἄλλου. Ἡ παρομοίωσις εἶνε ἀκόμη ἀκριβεστέρα, ἀφ' οὗ οἱ συνδυασμοὶ τῶν συλλαβῶν εἰς τὴν μετρικὴν ὀνομάζονται πόδες, (ὡς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω).

Β') Ὁ τόνος. — Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον

συλλαβὰς μακρὰς (-) καὶ βραχεῖας (·), οἱ στίχοι τῶν δὲ ἡσάν μία διαδοχὴ συλλαβῶν μακρῶν καὶ βραχειῶν, κατὰ ὀρισμένα συστήματα. Παραδείγματος χάριν:

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

Ὁ ἀρχαῖος στίχος σύγκειται ἀπὸ πόδας. Δύο βραχεῖαι συλλαβὰ καὶ μία μακρὰ (· · ·) εἶνε ὁ πούς ὁ λεγόμενος ἀνάπαιστος· μία μακρὰ συλλαβὴ καὶ δύο βραχεῖαι (· · ·) εἶνε ὁ πούς ὁ λεγόμενος δάκτυλος· μία μακρὰ συλλαβὴ καὶ μία βραχεῖα (· ·) εἶνε ὁ ἱαμβὸς καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Ἡμεῖς οἱ νεώτεροι δὲν ἔχομεν πλέον μακρὰς καὶ βραχεῖας συλλαβὰς, ἀλλὰ συλλαβὰς τονιζομένας καὶ συλλαβὰς ἀτόνους. Αὐταὶ εἰς τὴν νεωτέραν στιχοϋργικὴν ἀντικατέστησαν τὰ μακρὰ καὶ τὰ βραχεῖα τῶν ἀρχαίων· μὲ ἄλλους λόγους εἰς τὸν στίχον μας πᾶσα τονιζομένη συλλαβὴ εἶνε μακρὰ καὶ πᾶσα ἄτονος εἶνε βραχεῖα. Ὁ νεώτερος λοιπὸν στίχος εἶνε μία διαδοχὴ συλλαβῶν τονιζομένων καὶ ἀτόνων, κατὰ ὀρισμένα συστήματα. Παραδείγματος χάριν:

τα τα τά, τα τα τά, τα τα τά, (ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ ἀρχαῖον: — — — — —)
τά τα τα, τά τα τα, τά τα τα, (ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ ἀρχαῖον: — — — — —)
τά τα, τά τα, τά τα, (— — — — —)
τα τά, τα τά, τα τά, κτλ. κτλ.

Ὁ τόνος λοιπὸν ἀποτελεῖ τὸν ρυθμὸν τοῦ στίχου. (Ἐπομένως δύο στίχοι δύναται νὰ ἔχουν τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν συλλαβῶν, ἀλλ' ὅχι καὶ τὸν ἴδιον ρυθμὸν). Ρίψατε εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχε ἐννέα συλλαβὰς, χωρὶς νὰ προσέξετε εἰς τὸν τονισμόν, π. χ.

Καὶ ὁ Γιάννης τὸ σπαθὶ κρατεῖ.

ἔ, αὐτὸ που ἐγράψατε δὲν εἶνε ἐννεασύλλαβος στίχος, δὲν ἔχει κανὲν σύστημα τονισμοῦ, δὲν ἔχει ρυθμὸν. Ἄν ὅμως γράψετε:

Καὶ ὁ Γιάννης κρατεῖ τὸ σπαθί.

τότε ἐκάμπετε στίχον ἐννεασύλλαβον, μὲ ρυθμὸν, ἀποτελούμενον ἀπὸ τρεῖς πόδας κατὰ τὸ σύστημα:

τα τα τά, τα τα τά, τα τα τά,
Καὶ Γιάν, νηκρατεῖ, τσπαθί.

Σημ. Ὁ τόνος τῶν μονοσυλλαβῶν, ἄρθρων, συνδέσμων, προθέσεων κτλ. δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Χρειαζέται λοιπὸν μεγάλη προσοχὴ εἰς τὸν τονισμόν τῶν στίχων, ὥστε νὰ μὴ καταστρέφεται πούθεν ὁ ρυθμὸς. Εἰς αὐτὸ πάλιν ὀδηγεῖ τὸ αὐτί. Π. χ. ὁ δεκαπεντασύλλαβος στίχος:

Τραγοῦδι· ἀρχινῶν τὰ πουλιὰ ἐπὶ δένδρα ταῖρι-
[ταῖρι]

δὲν εἶνε ὀρθὸς ρυθμικῶς. Κατὰ τὸν ρυθμὸν τοῦ στίχου, ὁ ὁποῖος εἶνε: τα τά, τα τά, τα τά, κτλ. ἡ συλλαβὴ ν ο ὦ ν,

δηλαδὴ ἡ πέμπτη συλλαβὴ πρέπει νὰ εἶνε ἄτονος· ἡ δὲ τετάρτη ἐξάπαντος νὰ τονίζεται. Ὡστε ἀνάγκη νὰ εὐρεθῇ ἄλλη λέξις διὰ νὰ διορθωθῇ ὁ στίχος:

Τραγοῦδι· ἀρχίζουν τὰ πουλιὰ ἐπὶ δένδρα ταῖρι-
[ταῖρι]

Τώρα ὁ στίχος εἶνε τέλειος· διὰ τῆς λέξεως «ἀρχίζουν» ἀντικαθιστώσας τὸ «ἀρχινῶν» τονίζεται μὲν ἡ τετάρτη συλλαβὴ, μένει δὲ ἄτονος ἡ πέμπτη.

Ἰδοὺ καὶ ἄλλη παραλλήλῃ· ὁ στίχος πάλιν εἶνε τέλειος:

Καὶ φτερουγίζουν τὰ πουλιὰ ἐπὶ δένδρα ταῖρι-
[ταῖρι]

Ἄν προσέξετε ὅμως καλὰ εἰς τὸ διάγραμμα: τα τά, τα τά, τα τά, κτλ. καὶ παραβάλετε πρὸς αὐτὸ τὸν ἀνωτέρω στίχον, τὸν ὁποῖον σὰς ὠνόμασα τέλειον, ἴσως θὰ μ' ἐρωτήσετε ἀποροῦντες: «Διὰ τί ἡ δευτέρα συλλαβὴ φτε, ἐνφ κατὰ τὸ διάγραμμα πρέπει νὰ τονίζεται, εἶνε ἄτονος;» Ἄλλ' ἐγὼ θὰ σας ἀπαντήσω. Τοιαῦται παραλείψεις ὅχι μόνον ἐπιτρέπονται, ὅχι μόνον δὲν καταστρέφουν τὴν ἀρμονίαν τοῦ στίχου, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλονται, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἀνιάρως μονοτονίας, τὴν ὁποῖαν θὰ ἐπροξένοι μία σειρά στίχων, τονιζομένων ὅλων ἀπαραλλάκτως κατὰ τὸν ρυθμὸν τοῦ διαγράμματος. Διὰ τοῦτο οἱ ποιηταὶ φροντίζουν, ἔχοντες πάντοτε ὀδὴν τὸ μουσικὸν τῶν οὖς, νὰ τονίζουν ποικιλοτρόπως τοὺς στίχους τῶν, προσέχοντες μόνον νὰ πορεύωμεν ἐκείνους τοὺς παρατονισμούς, οἱ ὁποῖοι θὰ κατέστρεφον τὴν ἀρμονίαν, ὅπως εἰς τὸ παράδειγμα, τὸ ὁποῖον σὰς ἔφερα ἀνωτέρω. Ἰδοὺ καὶ μερικὰ ἄλλα παραδείγματα ἀρμονικῶν στίχων, εἰς τοὺς ὁποῖους σημειῶν τὰς συλλαβὰς, αἱ ὁποῖαι ἐνφ κατὰ τὸ διάγραμμα ἔπρεπε νὰ τονίζωνται, μένοντες ἄτονοι.

Ἐκλινεῖς εἰς τὴν ἀγκάλην

Κ' ἐκεῖ ψηλὰ ἐπὶ τὸν οὐρανὸν

Μάνα μὲ τοὺς πενήντα γιουούς, τὴ μιά σου
[θυγατέρα]

Καὶ κάτω ἀπ' ἕνα ἔλατο πῶχει βαθεῖα γεράση.

Καὶ μία παρατήρησις ἀναγκαιοτάτη: Εἴπομεν ὅτι ὁ στίχος σύγκειται ἀπὸ πόδας, ὁ δὲ πούς ἀπὸ συλλαβὰς ἢ δύο (τά τα) ἢ τρεῖς (τάτατα). Ἐν τούτοις ὁ τελευταῖος πούς τοῦ στίχου δύναται νὰ ἔχῃ καὶ μίαν συλλαβὴν ὀλιγωτέραν, ἢ μίαν περισσοτέραν. Παραδείγματος χάριν:

Τά τα τα, τά τα τα, τά τα (τα)
Σήμερα θάμαστε δλοὶ (μας)

τα τά] τα τά] τα τά] τα τά] τα τά] τα τά]

Μάνα] μὲ τοὺς] πενήν] τα γιουούς] τὴ μιά] σου] θυγατέρα]

Καὶ τοῦτο πρέπει νὰ ἔχετε ὑπόψιν σας, διὰ νὰ μὴ συγχύζεσθε εἰς τὸ μέτρον τῶν ποδῶν.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 317)

— Ἀλλὰ πρέπει, εὐλογημένε, νὰ περάσωμε πρῶτα τὸν ποταμό, εἶπεν ὁ Φίλιππος. Νὰ, σὲ μιά στιγμὴ θὰ εἴμεθα ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριά. Δὲν ἠμπορεῖ ἄλλοιῶτα νὰ φύγῃ κανεὶς ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Ἐλα, ἔλα γρήγορα· τὸ πλοῖον θὰ φύγῃ ἀμέσως.

Κατόπι, βλέπων ὅτι ὁ Λίλυβελ ἐπέμενε,

— Ἄν δὲν ἔλθῃς, ἐπρόσθεσεν ἀποφασιστικῶς, θὰ φύγω μόνος μου.

— Δὲν θέλω νὰ ταξιδεύσω σὲ θάλασσα! εἶπεν ὁ Λίλυβελ ἐξακολουθῶν νὰ διαμαρτύρεται, ἀλλὰ μὲ λόγους μόνον ἐνφ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀπειλῆς, τὴν ὁποίαν διετύπωσεν ὁ Φίλιππος, ἡναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ εἰσέλθῃ ἐκὼν ἄκων εἰς τὸ πλοῖον.

Μετ' ὀλίγον οἱ δύο φίλοι ἀπεβίβάσθησαν εἰς τὴν ἀπέναντι ὁχθὴν, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ Λίλυβελ.

Ὁ Φίλιππος ἤρχισε τότε νὰ περιπατῇ σιγά. Κατέστρεψε μὲ τὸν νοῦν του ἐν σχέδιον. Μὲ περίνοιαν, ἀνωτέρων

«Σὴκω γρήγορα! πρέπει νὰ φύγωμε πρὶν ἐξυπνήσουν». (Σελ. 325, στήλ. γ'.)

τῆς ἡλικίας του, ἐσκέπτετο ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ κάμῃ ἐρωτήσεις περὶ τοῦ δρόμου τὸν ὁποῖον θὰ ἠκολούθει, ἱκανὰς νὰ χρησιμεύσουν τυχὸν εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἤρχοντο κατόπιν ἐπὶ τὰ ἴχνη του.

Διὰ τοῦτο δὲν ἠθέλησε νὰ ἐρωτήσῃ κανένα ἀπευθείας ἀπὸ τοῦ πηγαίνου εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην. Ἐνθυμεῖτο καλῶς ὅτι δύο πόλεις διπλῶν ἐρχόμενος μετὰ τῶν

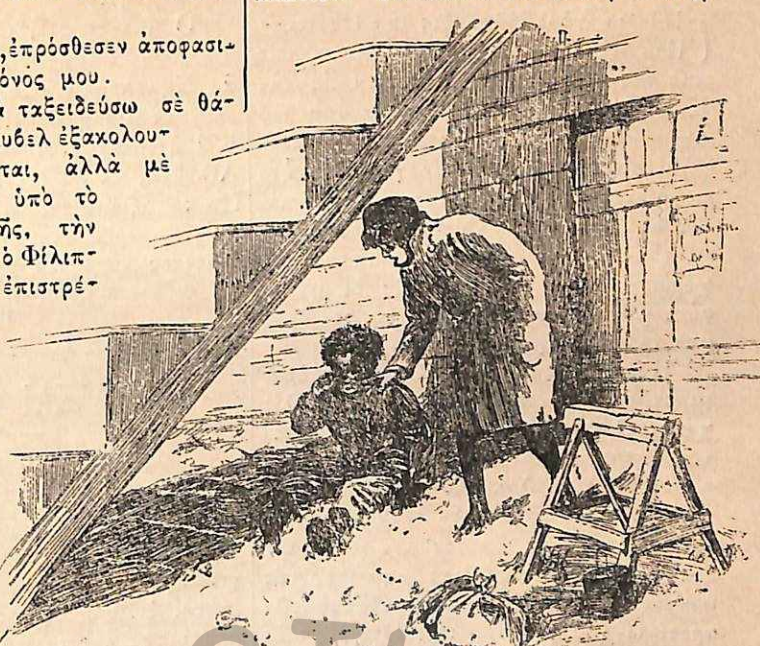
θετῶν του γονέων ἀπὸ Νέας Ὀρλεάνης εἰς Νέαν Ὑόρκην: ἡ πρώτη ἦτο ἡ Σατανούγα, ἡ δευτέρα ἡ Οὐασινγκτόν. Τὰς πόλεις ταύτας θὰ διήρχετο καὶ πάλιν, ἀλλὰ κατ' ἀντίθετον τάξιν, θέλων νὰ μεταβῇ ἐκ Νέας Ὑόρκης εἰς Νέαν Ὀρλεάνην. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἀπεφασίεσε πρῶτον νὰ ἐρωτήσῃ ἀπὸ τοῦ πηγαίνου εἰς τὴν Οὐασινγκτόν.

Ἡ νύξ εἶχε παρέλθῃ μόλις κατὰ τὸ ἥμισυ, ὅταν οἱ μικροὶ φυγάδες εὐρέθησαν εἰς ἡσυχον προάστειον, βυθισμένον εἰς βαθύτατον ὕπνον. Κατάκοπος ὁ Λίλυβελ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ. Ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν βαθμίδων

μῆς οἰκίας, ἢ ὁποία ἐκτίζετο τότε, ἔφαγεν ἕνα κομμάτι ψωμί καὶ μίαν βανάναν, καὶ ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ σωροῦ ροκανιδίων, ἀπῆλθε μετ' ὀλίγον εἰς τὴν χώραν τῶν ὀνείρων...

Ἐκεῖ ἐκάθησε καὶ ὁ Φίλιππος καὶ ἐβλεπεν ἐπὶ τινὰ ὥραν σιωπηλὸς τοὺς ἀστέρας, σελαγίζοντας ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του. Ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐξαπλωθῇ πλησίον τοῦ Λίλυβελ καὶ νὰ κοιμηθῇ καὶ αὐτός.

Λίαν πρῶτ' ἀρυπνίσθη ὅμως ἀπὸ τὸν θόρυβον, ὁ ὁποῖος ἐγένετο μέσα εἰς τὸ κλωδίον. Τὰ παιδιὰ τοῦ πατέρ-Ἰωσήφ

εἶχον ἐξυπνήσῃ πρῶτ' κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν καὶ ἤρχισαν νὰ παίζουν τὴν τυφλομυγαν. Ὁ Λίλυβελ ἐκοιμάτο ἀκόμη καὶ ἐφαίνετο ὅτι εἶχε τὴν διάθεσιν νὰ κοιμᾶται ὡς τὸ ἄλλο πρῶτ', ἂν δὲν του ἐνοχλοῦσε τὴν ἡσυχίαν.

— Τί; εἶνε ὥρα νὰ σηκωθῶμε; εἶπε μετὰ στεναγμοῦ, ὅταν ὁ Φίλιππος τὸν ἐσεῖσε ζωηρῶς.

— Ναί; σὴκω γρήγορα! πρέπει νὰ φύγωμε, πρὶν ἐξυπνήσουν καὶ μας εὗρουν ἐδῶ.

Ὁ Φίλιππος ἔρριπεν ὀλίγον ἄλευρον εἰς τὰ «παιδιά» καὶ ἔφαγε μίαν βανάναν χωρὶς ὀρεξίν, ἐνῶ ὁ Λίλυβελ κατεβρόχθισε πελώριον τεμάχιον ἄρτου. Καὶ ἀφοῦ ἔκαμαν τὴν τουαλέτταν των, — δηλαδὴ ἀφοῦ ἐτίναξαν τὴν σκόνην καὶ τὰ ροκανιδία ἀπὸ τὰ φορέματά των, ἐξεκίνησαν.

Ἡ αὐγὴ ἦτο συννεφώδης καὶ ψυχρά. Ὁ Φίλιππος εἶχε πονοκέφαλον καὶ ἡσθάνετο τοὺς πόδας του βαρεῖς ὡς ἐκ μολύβδου. Ἐν τούτοις ἐπέσπευδε τὸ

βήμα... Μετά μίαν ώραν έφθασαν εις έν άγροκήπιον. Ο Φίλιππος είσήλθε δια νά ζητήση όλίγον ύδωρ. 'Αλλ' ή άγαθή οίκουκρά προσέφερεν εις τούς μικρούς όδοιπόρους καρέν ζεστόν κτή φρυγανιές με βούτυρον.

Κατόπιν έξηκολούθησαν τόν δρόμον των και έβάδιζαν όλην την ήμέραν, ό μόν Φίλιππος θαρραλέος και άποφασιστικός, ό δέ Λίλυβελ μουρμουρίζων αιώωνως. "Οποιον ήρώτων περί του δρόμου της Ούασιγκτώνης, έγελούσε μιλί τινα και άπάντα :

— Νά, ίσια να πηγαίνετε, όλω ίσια και σε μία ή δυό έβδομάδες θα φθάσετε.— (Ήτο τó ίδιον ως νάνεχώρει κανείς από τās 'Αθήνας, να έπηγαίνεν εις την Κολοκυθού και εκεί να ήρώτα από ποϋ πηγαίνουν εις τās Πάτρας !)

Μερικοί όμως τούς έλεγαν ότι ήτο πολύ μακράν δια να υπάγουν πεζή και ότι θα έκαμναν καλλίτερα να υπάγουν με τόν σιδηρόδρομον. Ο Φίλιππος ηυχαρίσκει τούς μόν και τούς δέ με τó αυτό μειδίαμα και έξηκολούθει τόν δρόμον του συλλογισμένος...

Ή νύξ τούς εύρεν εις ένν σιδηροδρομικόν σταθμόν, παρά την είσοδον πολίχνης. Ο Φίλιππος έπεινα πολύ διότι δέν είχε φάγη τίποτε, έκτός του πρωϊνού καφέ. 'Αλλ' ό Λίλυβελ είχε άποδεκατίση έν τφ μεταξύ τόν σάκκον με τās ζωοτροφίας. Είς τόν σταθμόν μία άμαξοστοιχία έπερίμενε τó σημεϊόν της αναχωρήσεως. Είς την άποθήκη των τροφίμων (διότι υπάρχει τοιαύτη εις τούς άμερικανικούς σιδηροδρόμους) δύο άνθρωποι έγευμάτιζαν. Ο Φίλιππος έπλησίασεν, έξηγάγεν έν νόμισμα έκ του θυλακίου του και τούς παρεκάλεσε νά τφ πωλήσουν όλίγον άρτον.

— Έδω δέν είνε άρτοπωλεϊόν, άπήντησαν εκείνοι γελώντες. αλλ' άν πεινής, ήμπορούμεν νά σου δώσωμεν όλίγον ψωμί, καθώς και εις τόν σύντροφόν σου.

Και προσέφεραν δύο μακράς και χονδράς φέτας και από έν κομμάτι λαρδί εις τούς δύο φίλους, οι όποιοι τά κατεβρόχθισαν άστραπηδόν. Ποτέ ό Φίλιππος δέν έφαγε με τόσην όρεξιν εις την τράπεζαν της λαίδης Ένβορτ !

Αφού έφαγεν, ηυχαρίστησε τούς δύο εκείνους ανθρώπους εύγενώς και ήτοιμάσθη νάναχωρήση.

— Και ποϋ πηγαίνετε, μικροί μου ; ήρώτησεν ό εις.

— Πηγαίνουμεν εις την Ούασιγκτώνην ! άπήντησεν ό Φίλιππος.

— Παναχία μου ! Στην Ούασιγκτώνην ! ... Και πώς λογαριάζετε νά πάτε ;

— Πεζή.

— Και ποτε νομίζετε ότι θα φθάσετε ;

— Δέν ήξεύρω. αύριον ίσως.

— Αύριον ; Χμ ! 'Αν έμβήτε μέσα εις αυτό τó τρέκινον, δέν λέγω όχι. είπεν ό άνθρωπος. αλλ' δια νά πάτε πεζή, θα χρειασθίτε τó όλιγώτερον ένν μίλιν και ό Θεός το ξεύρει πειά σε τι καταστάσει θα φθάσετε. Έμπρός λοιπόν, άνεβήτε μιλί μας εις την άποθήκην !

Τά παιδία έδέχθησαν μετά χαράς την πρότασιν αυτήν. Οι προστάται των τά έτοποθέτησαν εις μίαν γωνίαν της άποθήκης όπου έκοιμήθησαν γλυκύτατα, ως έπί της μαλακωτέρας κλίνης, και την έπομένην πρωίαν έξύπνησαν εις την Ούασιγκτώνην.

Ο Φίλιππος ήτο πλήρης έλπίδων. Τó πρᾶγμα έπηγαίνε καλᾶ έως έδω, και άν έξηκολούθει ούτω μέχρι τέλους, θα έφθαναν μία χαρά εις την πατρίδα των. Και ήτοιμάσθη, συνοδευόμενος υπό του Λίλυβελ, νά περιέλθη την πόλιν και νά ήγή τά άξιοθέατα, με την εύθυμίαν και άνσιν ναοαυ έκατομυριούχου, ταξειδεύοντος κατά τās διακοπάς.

(Έπειτα συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ο ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ

Άγαπητοί μου,

Τήν 3 'Οκτωβρίου είχουμεν την έορτήν του Αγίου Διονυσίου του 'Αρεοπαγίτου. Είνε ή κατ' έξοχην αθηναϊκή έορτή, διότι ό 'Άγιος Διονύσιος είνε ό προστάτης και πολιούχος τών 'Αθηνών, ως ό πρώτος χριστιανός και 'Επίσκοπος της ένδόξου αυτής πόλεως. Ο δήμος τών 'Αθηναίων τελεϊ κατ' έτος την έορτήν, ό δέ μικρός και άπόκεντρος Νάός, ό τιμώμενος επ' όνόματι του Αγίου, συγκαλεϊ την ήμέραν εκείνην τούς 'Αθηναίους και τούς άρχόντας των.

Πόσας άναμνήσεις έξεγείρει ή σεμνή αυτή έορτή ! Μās μεταφέρει δια της φαντασίας εις τούς πρώτους χρόνους του χριστιανισμού, μās παρουσιάζει την πρώτην ελληνικήν χριστιανικήν Έκκλησίαν, τούς πρώτους χριστιανούς τούς κατηχηθέντας υπό του Άποστόλου Παύλου, την μετάδοσιν από της είδωλολατρείας εις τόν χριστιανισμόν και την σύνδεσιν του αρχαίου Έλληνισμού με την νέαν θρησκείαν την κοσμοσωτήριον.

Ο πρωτεργάτης του μεγάλου τούτου ιστορικού γεγονότος υπήρξεν ό Διονύσιος ό 'Αρεοπαγίτης. Έγεννήθη έν 'Αθήναις τó έτος 9 μετά Χριστόν και άνήκεν εις μίαν από τās πρώτας οικογενείας της πόλεως. Νεώτατος άκόμη μετέβη εις Αίγυπτον, δια νά σπουδάση φιλοσοφίαν, έτυχε δέ νά διατρίβη εκεί, κατά την ήμέραν κατά την όποιαν έσταυρώθη ό κύριος ήμών Ιησούς Χριστός. Τό σκότος εκείνο, τó όποϊόν κατά

τήν ώραν του θανάτου Του, διεχύθη εις όλην την γήν. ή έξαρνική εκείνη άμάωρωσις του μεσουρανούντος ήλίου, ή άπρόοπτος εκείνη και άντικανονική έκλειψις, δέν ήτο δυνατόν παρά νά φανή ως θαύμα εις τόν 'Αθηναϊόν σοφόν, ό όποϊός δέν ήγγινε τά μυστήρια του ούρανού. Και ένφ οι διδάσκαλοί του εις μάτην προσεπάθουν νά έξηγήσουν τó υπερρυσικόν φαινόμενον, ό Διονύσιος μόνος συνεπέρνε την άλήθειαν, ως υπό θεϊου πνεύματος φωτισθείς, και είπε τó διάσημον εκείνο : 'Αγνώστος πάσχει Θεός, δι' όν τó πᾶν έξάρχεται τε και σεσάλευται »

Επιστρέψας εις τās 'Αθήνας, άπετέλεσε μέρος του 'Αρείου Πάγου, του άνωτάτου της πόλεως Δικαστηρίου, του φημιζόμενου δια την άκραν αυτού δικαιοσύνην και άπροσωποληψίαν. Είς τοιαύτην διαπρεπή θέσιν, τιμώμενον και άγαπώμενον, τόν εύρεν ό Άπόστολος Παύλος, όταν μετά τινα έτη ήλθεν εις τās 'Αθήνας, δια νά κηρύξη τó Ευαγγέλιον. Η πρώτη του όμιλία έγινε, καθώς γνωρίζετε, εις τόν 'Αρειον Πάγον. « Περιερχόμενος τούς ναούς σας, εύσεβέστατοι 'Αθηναίοι, — είπεν ό Άπόστολος, — είδον μεταξύ τών άλλων και βωμόν με την έπιγραφήν : Τφ άγνώστφ Θεφ. Αυτόν λοιπόν τόν Θεόν, τόν όποϊον λατρεύετε χωρίς νά γνωρίζετε, θα σας φανερώσω έγώ. » Και έφανερώσε τόν Ιησούν Χριστόν, τόν υϊόν του Θεού, τόν σταυρωθέντα δια την σωτηρίαν τών άνθρώπων.

Όταν έτελείωσεν, οι άλλοι δικασταί, με δισταγμόν και άμηχανίαν, του είπον : « Θά σε άκούσωμεν και άλλην φοράν. » 'Αλλά δια τόν Διονύσιον ή όμιλίς έκείνη ήτο ως μία άποκάλυψις. Δέν τφ έμενε πλέον άμφιβολία ότι αυτός ήτο ό άγνωστος Θεός ό ό οποίος έ πασχει και δι' όν τó σκότος εκείνο, τó θαύμα τó όποϊόν τόσον τον έτρόμαξε τότε εις την Αίγυπτον. Και έπίστευσεν από της πρώτης ήμέρας εις τόν Ιησούν Χριστόν μετ' όλίγων άλλων οι όποιοι ήκολούθησαν τόν Άπόστολον έπειδή δέ μεταξύ αυτών ό Διονύσιος ήτο ό σοφώτερος και έπισημότερος, ό Παύλος τον έβάπτισε και τον έχειροτόνησεν 'Επίσκοπον της πρώτης αθηναϊκής χριστιανικής Έκκλησίας.

Από της στιγμής ταύτης ό βίος του Διονυσίου είνε βίος ένδοξος πλήρης δράσεως και χριστιανικού ζήλου. Συνέγραψε πλείστα συγγράμματα και έξηλθεν εις μακράν άποστολικήν περιόδειαν, κατηχητής ανά τά έθνη, κήρυξ της νέας χριστιανικής άληθείας. Η Εύρώπη όλη σχεδόν, ή Ιταλία, ή Γαλλία, ή Γερμανία, ή Ισπανία, ήκουσαν επί πολύ τó κήρυγμα του νέου Άποστόλου, του τόσον εύσεβούς, σοφού και εύλόγου. Και τόν βίον τούτον της ένθουσιώδους κατη-

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[Σκοπός του Ταμείου. — Αναλόγως του μέχρι τέλους του σχολικού έτους συναχθησόμενου ποσού έκ των εκάστοτε εισφορών των συνδρομητών και παντός άλλου έπιθυμούντος νά συνεισφέρει, θα σταλῶσιν εις τὰ έν 'Αθήναις και άλλαχού Σχολεία τόμοι της «Διαπλάσεως των Παιδών» και της «Βιβλιοθήκης» αυτής, ίνα διανεμηθῶσιν ως βραβεΐα εις τούς άριστεύοντας άπόρους μαθητάς. Αί εισφοραί, έξ ούδηδήποτε ποσού, δεκταί και εις γραμματόσημα, στέλλονται άπευθείας προς τó Γραφείον της «Διαπλάσεως των Παιδών»]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων εισφορῶν . . .	Δρ. 15,75	Ἐκ μεταφορᾶς Δρ. 36,40	
Ἰωνίς	» 5,—	Ραχὴλ Μερκάτη	» 5,—
Ποιμενικὴ Φλογέρα	» 1,—	Εὐαίσθητος Καρδία	» 1,—
Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς	» 8,55	Φανή Ν. Καλογεροπούλου	» 2,—
Συμπολίτις τοῦ Λονκῆ Λάρα	» 2,—	Ρόζα Ἀλ. Καρατζᾶ	» 1,—
Καρυῆτις Παρθένος	» 1,—	Γεώργ. Σπ. Τριάντης	» 1,—
Σπίρτο Μονάχο	» —,60	Μινωταυρος	» 1,—
Μιχαὴλ Σπ. Κουρούκλης	» 2,—	Ἀπτική Νύξ (5 τόμ. ἐκ βραβείων τῆς)	» 8,—
Αὐρα τοῦ Φαλήρου	» —,50	Φοῖβος Ἀπόλλων (2 τόμοις ὁμοίος)	» 2,—
Εἰς μεταφορὰν Δρ. 36,40		Ἐν ὅλῳ μέχρι τῆς 8 Ὀκτωβρίου Δρ. 54,40	

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δελτίον άπογραφῆς, συμπληρωθέν υπό του Χαλασμού δόσμου ιδιοχείρως δια τόν μικρόν άδελφόν του, γεννηθέντα πρό τινων ήμερῶν :

Ξεύρει γρίμματα ; — Θα μύθη.

Έπαγγέλμα : — Πίνει γάλα και παρνίτζετα.

Θρησκεία : Μέλλων 'Ορθόδοξος.

Έστάλη υπό της : Μαρίδα, του Φαλήρου

Κύριοι τινες περιήρχοντο τά καταστήματα ζητούντες συνδρομάς υπέρ φιλανθρωπικού σκοπού.

Και ό μικρός Μιμης, βλέπων τόν πατέρα του νά τους δίδη χρήματα, έρωτά :

— Μπαμπά, πώς οι ζητιάνοι αυτοί είνε καλοφορεμένοι ;

Έστάλη υπό της : Κοραλλογενούς Νήσου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η έορτή του 'Αναγία. — Δια πρώτην φοράν εις την ζωήν του, έφέτος έώρτασε και ό 'Αναγίας. Καί τοϋτο τó όρεϊλει εις τούς μικρούς φίλους της «Διαπλάσεως» οι όποιοι άνεκύλυσαν ότι εις τó 'Εορτολόγιον υπάρχει και ένας άγιος 'Αναγίας (1 'Οκτωβρίου) και έσπευσαν νά συγχαρῶν τόν αγαθόν ψυχαιόν μου και νά του στείλουν μάλιστα και διάφορα δῶρα, κάρτες ζωγραφισμένες, στίχους, άνθη κτλ. Φαντασθήτε πλέον την χαράν του 'Αναγία ! 'Αν είχε πτερόν νά πετάξη, θα τó έκαμεν βεβαίως, κατ' ανάγκην όμως περιώρησε εις πηδήματα πολύ ζωηρά και έν τή μέση της χαράς του έλαβε την άπόφασιν νά έορτάξη επισήμως πλέον κάθε χρόνο. Τού χρόνου λοιπόν νά ιδῆτε τι θα γίνει ! Προς τó παρόν εκφράζει δι' έμού τās θερμάς της και εύχαριστίας προς εκείνους, οι όποιοι τού έπροέβησαν μίαν τόσο άγνήν χαράν και τόν έκαμαν νά λάβη μίαν τόσο σπουδαίαν άπόφασιν.

Διά την άδελφήν σου, Βασίλισσα τών Μελισσών, εκλέγω τó ψευδώνυμον 'Αμαρυνδία, νά μου στείλεις όμως τó όνομά της και την ήλικίαν της. Σού έστειλα τά φυλλάδια δια τά όποια όρεϊλεις λεπτά 45.

Από τά ψευδώνυμα πού μου έστειλες, Νηρηΐς τού Εύρώτα, πολλά μόν τά έχουν ήδη άλλαι φίλαι μου, τά δέ λοιπά δέν μου έφάνησαν τόσο καλά. Όστε στείλει μου άλλα νά σου εκλέξω.

Σού έστειλα, Μαραθώνες Δρόμοι, ως βραβείον τόν 17ον και 18ον τόμον και εις άνωτέρα.

Νοστιμώτατον τó έπεισόδιον του χωρικού, Λέον της 'Αφρικής, έγέλασεν πολύ. 'Αφ' ού λοιπόν είνε όλα έτοιμα — περιμένω.

Πολύ ώραία ή μετάφρασίς σου, 'Αθηναίς, μόνον τó «il s'etonna» δέν σημαίνει άπλώς ασέκφεθος.

Και όμως, φίλτατε Χρονόπουλε, και τά δύο αυτά ψευδώνυμα άνήκουν εις άλλους, άδιάφορον άν δέν έλαβον μέρος έφέτος εις την 'Αλληλογραφίαν. Όστε έξάπαντος πρέπει νά μου στείλεις άλλα.

Μαύρη θάλασσα ως είνε τó ψευδώνυμόν σου, καλή μου φίλη. Νά μου γράφης συχνά, σε παρακαλώ.

Από τά ψευδώνυμά πού μου προτείνεις, Χρυσή Πεταλοῦδα, αυτό νά κρατήσης. Κ' έγώ έπιθυμῶ πολύ νά λαμβάνης μέρος εις την 'Αλληλογραφίαν μου.

Ευχαριστῶ θερμῶς τόν φίλον μου Χαρ. Καλιοντζήν, δια τόν συνδρομητήν πού μου έκαμε, τόν Θεόδωρον Πετρόπουλον, τόν όποϊόν ασπίζομαι.

Ευαίσθητος Καρδία, δύνασαι νάποκτίσης τόν 10ον τόμον καθ' όν τρόπον προτείνεις. Είπα εις τόν κ. Φαίδωνα τās κρίσεις σου περί τών τελευταίων «Αθηναϊκῶν Έπιστολῶν» και καταμαεύθη.

Αύρα τφ Φαλήρου, δέν είχες σημεϊώση την ήλικίαν σου εις τās λύσεις και δι' αυτό κατετάχης εις την άνωτέραν τάξιν, ένφ έπρεπε νά κατεταχῆς εις την μεσάν. Τό ίδιον συνέβη και δια την Χρυσήν Βροχήν, ή όποία έπρεπε νά κατεταχῆ εις την μικράν τάξιν.

Έδιάβατα με χαράν τó γραμματάκι σου, άγαπητή μου Μαρία Α. Κατζῆ. Γράφεις πολύ καλά, άφ' ού μάλιστα δέν πηγαίνεις εις τó σχολείον. Παρακαλώ νυχητηρῶν τόν Θεόν νά γίνης καλά και νά επαναλάβῃς τά μαθήματά σου. Γράφε μου όποτε είμπορείς, και κάμεν ύπομνην. Ο Θεός δέν άφίνει κανένα, μικρά μου.

Σ' ευχαριστῶ μ' ένν γλυκό μου ριάνι, Συμπολίτις τφ Λονκῆ Λάρα, δια την ώραίαν σου φωτογραφίαν. Νά ζήσης, καλό μου κοριτσάκι.

«Όσα μαθήματα και άν έχω, μού γράφει ή Ποιμενική Φλογέρα, —θά τα μελετῶ ένωρίτερα και τακτικώτερα, ώστε νά μου περισσεύη καιρός και δια νά σου γράψω. Αύτδ κάμνουν όλοι όσοι μ' αγαπούν !

Άλλα ψευδώνυμα νά μου στείλεις, καλέ μου Κορυδαλέ, δια νά εύρω τó ικανόν νάντικαταστήση τó «διαδοθέν». Τά δύο είνε ένενικά, τó τρίτον τó έχει άλλος φίλος μου. Ο άδελφός σου δύναται τά λάβη ψευδώνυμον και νά μου γράφη.

Ένα κομματάκι ούρανού μεϋ έφάνη ή έπι-

στολή σου, *Ραχήλ Μερκάτη*, με τὸ γλυκὺ τῆς χρώμα τοῦ κυκλῶν καὶ τοὺς παρηγόρους τῆς ἀστερίας, τοὺς ἀργυροῦς...

Καλὴ τοῦ τα ἐψάλεν ὁ ἀδελφός σου, *Μυροίτη*, τοῦ συμμαθητοῦ τοῦ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος «μόνον γαλλικὰ διαβάσει». Καὶ ἡ ἰδέα του νὰ τα «πῇ εἰς τὸ σχολεῖον διὰ νὰ τον λέγουν «Γάλλον» εὐ- τυχεστάτη. Πολὺ ἐνχαριστήθηκα! Ὑποθέτω ὅμως ὅτι ἀπὸ τώρα εἰμπορεῖ νὰ μου γράφῃ ὁ ἀδελφός σου, ἀφ' οὗ εἶνε δώδεκα ἐτῶν.

Δίκαιον ἔχεις, *Ἰωάννης*, ἐπρεπε νὰ καταταχθῇς εἰς τὴν μικρὰν τάξιν, ἀφ' οὗ εἶσαι 11 ἐτῶν. Τὸ λάθος δὲν εἶνε ἰδικόν σου, ἀφ' οὗ ἐσημειώσας τὴν ἡλικίαν σου. Συγχώρησε λοιπὸν μίαν παραδρο- μὴν τοῦ Ἀνανία!

Ἡ φίλη μου *Ἑλληνὶς Καλλιτέχνης*, ἡ ὁ- ποία εἶνε τώρα εἰς τὸ Παρίσι καὶ παρευρέθη εἰς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Τσάρου, τί νομίζε-ε ὅτι κατάρθωσε νὰ ἰδῇ; μόνον τὸ καπέλον τῆς Τσαρί- νας! — Τὰ δὲ παιδάκια εἰς τὸ Παρίσι κατεν- θουσιασμένα μετὰ τὴν μικρὰν κόρην τοῦ Τσάρου τὴν ὁποίαν ἐξητρωκράυαζον ὡς ἐξῆς: «Ζήτην ἡ μικρὰ Μεγάλη Δούκισσα Ὀλγα! » Πῶς σὰ; φαίνεται τὸ μικρὰ-Μεγάλη;

Τὰ χαριτωμένα αὐτὰ μοῦ γράφει ἡ *Νεράιδα* τοῦ *Γαλλοῦ* (ἡ ὁποία δὲν θέλει πλέον νὰ την λέγουν «*Ερμύνην*» πολὺ καλὰ). «Προχθὲς ἦλθα εἰς τὸ γραφεῖόν σου μετὰ μίαν φίλην μου· διὰ νὰ σου εἰπῶ τὴν νέαν διευθύνσιν μου, ἐπειδὴ ὅμως ἦτο πολὺς κόσμος εἰς τὸ γραφεῖόν σου» (ἂ, αὐτὸ εἶνε πρόφασις!) «ἔρεξα νὰ φύγω καὶ ἀφῆκα τὴν φίλην μου μόνην. Ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἐτιμωρήθην ὅχι διότι ἐνῶ κατέβην τὴν σκάλαν ἐγλύ- στρησα καὶ ἐπέσα. Εὐτυχῶς δὲν ἔπαθα τίποτε ὥστε τὴν μεγαλητέραν ἐκπλήξην, κατὰ τὸν *Χα- λασμόν Κόσμον*, ἐγὼ τὴν ἐπροξένησα εἰς τοὺς γονεῖς μου, οἱ ὅσοι μ' ἐπερίμεναν κατὰ». Δεκτὸν τὸν ψευδώνυμόν σου, *Καρυῖτις Παρ- θένος*. Τὸν ἀδελφόν σου ὠνόμασα *Σπίρτο Μο- νάχο*. Καλὰ;

Περὶ τὸν τὸ *ἑσπάζωμα* τῆς *Ὀραίας Κερ- κύρας*. Ἐκατὸν, μάλιστα, ἑκατὸν συνδρομητὰς ἔχει σκοπὸν νὰ μου κάμῃ καὶ ἤρχισεν ἀπὸ τώρα, ἐγγράψασα μίαν συμμαθητριά τῆς αὐτῆς Πρόδρομον τρέπον τινὰ τῶν ἄλλων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐγγράφον κατόπιν. Ὁ ὅπως καὶ τρεῖς εὖγε, *Ὀραία Κέρκυρα*! Θὰ σοὺ τὸ εἰπῶ ὅμως διὰ νὰ μὴ ἀπογοητευθῇς: ἑκατὸν συνδρομητὰς δὲν εἶνε εὐκόλως νὰ κάμῃ. Ἀλλ' ἐγὼ τὸ ἴδιον θὰ σ' εὐγνω- μονῶ, διότι μοῦ ἀρκεῖ ἡ καλὴ διάθεσις καὶ ὅτι ἤμην πολὺ εὐτυχὴς ἂν τὴν εἶχον ὅλοι μου οἱ φίλοι!

Πολὺ κολακευτικὰ διὰ τὴν Μάρθαν αἱ ἐκ τοῦ Γραφεῖο μου ἐντυπώσεις σου, *Φοῖβε Ἀπολ- λων*. Καὶ τὸσον πολὺ, ὥστε φοβεῖται μήπως τὴν εἰρωνεύσας. Εἶνε τόσῳ μετρίωρον ἡ κατ- μένη μου ἡ Μάρθα! Πῶς ἀνητυχῶς δὲ τὸν *Πατρὸν Τσίρον*! Ὁ ὅπως καλὰ;

Ναὶ πραγματικῶς, *Μέδουσα*, ἡ Ἰριγένεια δὲν ἔχει μεγαλητέραν ἀδελφὴν διὰ νὰ τὴν ὀδηγῇ καὶ νὰ τὴν συμβουλεύῃ. Πόσον εἶσαι εὐτυχὴς αὐ ποὺ ἔχεις. Ἡ πρότασις σου δεκτὴ.

Τὴν εἰσφορὰν σου, *Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας*, ὑπὲρ τῶν Ἀπόρων, δύνασαι νὰ στείλῃς εἰς γραμματόσημα ἀσφράγιστα ἐκ τῶν νῦν ἐν χρήσει.

Μάλιστα, *Ζιζάνιον*, (καὶ ὅχι *Αρχιζιζάνιον*) εἶσαι δεκτὸν μετὰ χαρὰς. Ὁ ὅπως μάλιστα μετὰ βεβαιότητος ὅτι εἶσαι... φρόνιμον ζιζάνιον. Τὸ ψευδώνυμον ἐλευθερόν, διότι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τὸ εἶχεν ἔως τώρα, τὸ ἄφησεν.

Ἀνεαντίας, *Δροσερόν Πήλιον* (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοὺ ἐκλέγεις) πολὺ καθαρὸς καὶ εὐ- ἀνάγνωστος ὁ γραφὸς σου χαρακτήρ. Οἱ γονεῖς σου ἤθελαν νὰ σε πειράξουν βέβαια. Δοιπὸν θὰ μου γράφῃς τώρα τακτικὰ, ἔ;

Ἀετὲ τῶν Ὁρέων, ἡ ἄσπερ γάτα που εἶδες εἰς τὸ γραφεῖόν μου εἶνε μίαν φίλην τῆς Πίσσας, ποῦ ἔρχεται συχνὰ καὶ τῆς κάμνει συντροφιά. Εἶδες τὴν ὑπερήφανν ποῦ εἶνε, διότι ἔχει τόσον ἐνδοξον φίλην;

Τὴ νὰ γίνῃ, *Ἀδρεῖτε Σουλῶτα*, ὑπομονή! Ἰσως αὐτῆς ἄλλους.

Θὰ τα λάθῃς ὅλα εἰς ἓν δέμα συστημένον, *Σαπφὼ Καζακοπούλου*. Θὰ κρατήσῃς τὸ παλαιὸν ψευδώνυμον καὶ θὰ μου γράφῃς πάλιν συχνὰ; *Μαρουσιώτισσα*, ὁ πασις σου εἶνε τὸσον ὠραῖα ζωγραφισμένη, ποῦ σὲ βεβαιῶ ὅτι τὸν ἐπῆρα δι' ἀληθινόν. Μὴ τὴ φυσικὰς χρωματι- σμός! — Σοὺ ἔστειλα τὰ φυλλάδια.

Ἀσκαμοὶ Πληροφορίαι. — Τὸ *Ταπει- νὸν Ἰον* με παρκαλεῖ νὰ εἰπῶ εἰς τὴν *Τσου- κρινίδα* ὅτι ποτὲ τοῦ δὲν ἤκουσε τσουκνίδα καὶ εἰρηνικήν, ἡξέυρει δὲ ὅτι αἱ τσουκνίδαι καὶ κατὰ λάθος νὰ τας πλησιάζῃ κανεὶς τὸν τσουκνίδαν· ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον διότι τσουκνίδαι, δὲν πρέπει νὰ στοχάζεται ὅτι εἶνε ἀνωτέρα τοῦ ἴου! Τὰ Ἰα ὁλοὶ τὰ ἀγαποῦν καὶ τὰ περιποιῶνται· ὥστε κατὰ τὴν εἰν καλλιτέραν του καὶ δὲν το κα- ταδέχεται; Τὴν παρκαλεῖ νὰ του γράψῃ. — Ἡ δὲ *Μαρουσιώτισσα* μοῦ γράφει: «Ἄντι νὰ παραπονούνται ὅτι βραβεύονται μόνον κορίτσια, πολὺ καλλίτερα θὰ ἔκαμαν τὰ ἀγόρια νὰ κα- ταγίνωνται περισσότερο, διὰ νὰ φθάσουν τὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα ἀπεδείχθησαν ἀνωτέρα των». Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμποδίζει τὴν *Μαρουσιώτισσαν* νὰ ἔχῃ μίαν προποσίθησιν: οἱ εἰς τὴν Γ' Κυ- ριακὴν, θὰ βραβευθῇ ἀγόρι. — Ὁ Ἀδρεῖτος *Σουλῶτης* ἀσπάζεται τὸν *Φοῖβον Ἀπολλῶνα* καὶ τὸν Ἐραστὴν τῆς Φύσεως (τῶν ὁποίων ζητεῖ τὴν διαμονήν) ἡ *Χρυσὴ Βροχὴ* ἀντασπά- ζεται τὴν *Ποιμετικὴν Φλογέραν* καὶ τὸν *Μα- θηματικόν*, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ εἰπῇ εἰς κα- νένα τὸνομά της, ὅτι δὲν θέλει νὰλλῇ ψευ- δώνυμον. Τὸ *Δροσερόν Πήλιον* ἀσπάζεται τὸν Ἀδρεῖτον *Σουλῶτην*, τὸ *Ἦσυχο Ἀεράκι* καὶ τὸν Ἐραστὴν τῆς Φύσεως (τοῦ ὁποίου ζητεῖ τὸ ὄνομα.) — Ἡ *Χρυσόκωρος Ἐλαφὸς* πληροφορεῖ τὴν Πολυξένην Δεσύλλα ὅτι ὀνομά- ζεται Π. Δ. Β. καὶ εἰς τὴν Τεργέστην ἄλ- λοτε ἐπῆγανιν εἰς τὸ ἴδιον σχολεῖον. — Ἡ Ἀνεμνὴν ἐρωτᾷ τὴν *Συριακὴν Σφίγγα* ἂν ἐνθυμῆται κατὰ παιδιὰ που ἐκλήθητο ἀπέναντι της, εἰς τὴν οἰκίαν Βαρ... ἀπέναντι τοῦ Τηλε- γραφεῖου. — Ὁ *Τικ-Τακ* εὐχαριστεῖ ὅλους ὅσοι τὸν συνεχάρησαν καὶ εὖχεται ὁλοψύχως νὰ τοὺς συγχαρῇ καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν. — Ὁ *Φοῖβος Ἀπολλῶν* ἀσπάζεται τὸν *Λέοντα* τῆς *Ἀφρικῆς* ἡ δὲ *Εὐτυχὴς Θνητὴ* τὴν *Μαργα- ρίταν* (τὴν ὁποίαν δὲν παρτήρησε ποτὲ εἰς τὸ Ζήπιον, ἄλλως θὰ τὴν ἐκοπτε νὰ τὴν μυρίξῃ) ὁ *Ἐκνηβόλος Ἀπολλῶν* τὸν *Φοῖβον Ἀπολ- λῶνα*, τὸν *Δορ Κιχῶτην* καὶ τὸν *Παγωμέρον Ὀκεανόν* ἡ *Ἑλληνὶς Καλλιτέχνης* τὴν *Συριακὴν Σφίγγα* καὶ τὸν *Πανελλήνιον Δία* (εἰς τὸν ὁποῖον λέγει, μόνον τὰ ἀρχαῖα της; ἱ. Π. Ο.) ἡ *Μυροῖτη* τὴν *Δευκὴν Βιολέτταν* καὶ ὀνομάζεται «Ἄννα ἡ ἀγαπῶσα αὐτήν» ἡ *Ἀδρα* τοῦ *Φαλλῶν* τὴν Πόπην Βογοπούλου (τὴν ὁποίαν γνωρίζει καλὰ,) τὸν *Φοῖβον Ἀπολ- λῶνα* καὶ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαῖαν* ἡ *Εὐ- αίσθητος Καρδιά* τὴν *Μαργαρίταν* (τὴν ὁποί- αν πληροφορεῖ ὅτι κατοικεῖ: ὁδὸς Σόλωνος 154 τὴν *Χρυσὴν Ἀμμουδιάν* (ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὴ ποῦ λέγει,) καὶ τὸν *Τικ-Τακ* ὁ Κωνστ. Χρο- νόπουλος τὸν Γεώργιον Ροῦσον· ἡ *Μαρουσιώ- τισσα* τὴν *Μαργαρίταν* ἡ *Ἡμέρα τῆς Ἐ- λευθερίας* τὸν *Τικ-Τακ*, τὴν *Ἀδρα* τοῦ Ἀ- ρμόνος καὶ τὸν *Λέοντα* τῆς *Ἀφρικῆς* (τῷ ὁ- ποίῳ ζητεῖ τὸ ὄνομα), τὸ δὲ *Ταπεινὸν Ἰον* ἀντασπάζεται τὸν *Τινάνειον* *Κήπον*.

Ἀπὸ ἑνὰ γλυκὸν φίλιν στέλλει ἡ Διά- πλασις εἰς τοὺς φίλους της: *Ἐκνηβόλος Ἀπολ- λῶνα* (ὁ ὁποῖος εἶνε δεκτὸς εἰς τὴν μεσαίαν τάξιν,) *Τικ-Τακ* (λυπούμαι ποῦ δὲν θέλει νὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν του), *Ἀνεμνὴν* (τὴν χαρι- τερῶν γραμματικὰ!) *Χρυσόκωρος Ἐλαφὸς* (ἔστειλα τὰ φύλλα) *Χρυσὴν Βροχὴν*, *Γεώργιον Πολυξάν* (τὸν ὁποῖον παρκαλεῖ νὰ ἐκλέξῃ ἐν ἄλλο ψευδώνυμον, διὰ νὰ μὴ συμπίπτῃ μετὰ τὸν φίλον μου *Θησέα*), *Ἐρμητίτην*, *Μιχαὴλ Κου- ρούκην* (ἔστειλα τὸ βιβλίον), *Δημ. Ν. Κατῆ- σκον* (τὸν ὁποῖον δὲν λησμονῶ), *Θαυμαστήν* τῶν *Ὀραίων Τεχνῶν*, *Κορῆν* κατ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι 12 Νοεμβρίου.

547. Αεξιγρυφος.

Μία μολπὴ τῆς μουσικῆς, καὶ ἐν μέλῳ τοῦ ἀν- [θρώπου] ἀποτελοῦσι πο.ητήν που βρίσκεις ἄνευ κόπου. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Χειμωνιάδου

548. Στοιχειοδρυφος.

Εἶμαι ἄγριο ποῦλι. ἂν μου κόψῃς τὴν οὐρά, τότε εὐκόλα πολὺ ὅχι μ' εὐρῆς ἔτα ἱερὰ Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Γ. Α. Καρυστιάνου

549. Μωσαϊκόν.

Ἦρα, Θέτις, Ἀφροδίτη, Νηρηΐς καὶ Ἀμφιτρίτη, ἂν σοὺ δώσουν ἓνα γράμμα, θέαν βλέπεις ἐν τῷ ὅλῳ. Ἐστᾶλη ὑπὸ Κ. Π. Χρονοπούλου.

550. Αενιγμα δημῶδες.

Τραβῶ τὴν ἀντεροῦλά μου καὶ σκούζει ἡ Θοδοῦροῦλά μου Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τικ-Τακ

551. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον ἔς τούας θώρακας θὰ [εὐρῃς.]

Τὸ δεύτερον ἔς τὰ μόρια ἀμέσως θάπαντῇς, ὅθι εἶνε τὸ τρίτον μου καὶ πρέπει νὰ τὴν ξευρῇς. Καὶ τᾶνθι μετὰ τὸ τέταρτον εὐκόλως θὰ γνωρίσῃς. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κορσικίου

552. Πυραμῖς.

+ Νάντικα σταθῶνιν
+ + οἱ σταυροὶ διὰ γραμ-
+ + μάτων, ὥστε νὰναγι-
+ + νώσκειται τὸνομα πτη-
+ + νου, αἱ δὲ 8 στιγμαὶ
+ + τῆς βάσεως μετὰ τοῦ
ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ ἀποτελοῦσι τὸνομα ἰχθύος, αἱ ἀνωτέρω 8 ποταμοὶ τῆς Φρυγίας, αἱ ἀνωτέρω 4 νῆσοι καὶ αἱ ἀνωτάτοι 2 ζῴων.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

553-554. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ Ἐλάτη διὰ 10 μεταμορ. νὰ γίνῃ Κισσός.
2. Ὁ Κέδρος δι' 11 μεταμορ. νὰ γίνῃ Λεύκη. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐσπερου

555-560. Μαγικὸν γράμμα.

Ἀντικαθιστῶν δύο οἰαδήποτε γράμματα ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίζουν ἄλλας τόσας λέξεις:

Χάρις, τίτλος, κρέας, λάρος, σκηνή, νῆσσα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μαγικῶν Βασιλοπούλου

561. Μεσοστυλῖς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζηουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἐνὸς τῶν ὡτῶν τοῦ Αἰγύπτου.

1. Δένδρον καρποφόρον. 2. Κράτος ευρωπαϊ- κόν. 3. Ἀρχαῖα πόλις τῆς Ἀττικῆς. 4. Ρήτωρ. 5. Ἀρχαῖος βασιλεὺς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Λυκούργου τοῦ Νομοθέτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 31 Αὐγούστου 1896

456. Βοιθῆς. (B-B-B). — 457. Ὀρφάνος; Ὀρ-φάνος). — 458. Κλέων, λέων. — 459. Ἡ γλώσσα.

460. Σ ΜΙ Α 461. Α ΔΡΑΛΗ
ΜΙ Α ΔΣ ΑΡΑΛΗ
ΣΙ ΔΗΡΟΣ ΔΕΙΡΙΟΝ
ΔΔΡΑΝ ΜΕΛΕΑΤΡΙΣ
ΣΟΝ ΟΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ
Σ

462. ΑΥΓΗ 463-465. α'.) Οὔτη. β'.) ΥΠΕΡ Ὀχη. γ'.) Μαίναλον. — 466. ΠΕΛΩ — 469 Τὴν προσθήκην τῶν γραμ- ΗΡΩΣ μάτων α, ρ σχηματίζονται αἱ ἐξῆς λέξεις: Καρκίνος, Κικέρων, (σταυρὸς ἀκυ- ροῦται), Κάστωρ — 470. ΜΑΔΡΙΤΗ. 1. ΜΑΡα- θῶν. 2. ΔΡΙΠλῶν. 3. ΤΗνος. — 471. Ὁ Ὑπε- ρίδης ρήτωρ ἦτο.